

In deze tijd ,
waarin duisternis nog duisterder lijkt te worden ,
de gecreëerde chaos zoveel ontwricht,
waarin Angst alom gezaaid en aangewakkerd wordt
en meer en meer zijn gelaat laat zien in deze wereld...

In deze tijd,
waarin de grote omwenteling op zich blijft wachten,
en de mensziel massaal geslachteerd wordt
in een strijd die geworteld is in een ver verleden;
en door 't gemis aan Inzicht doelloos dwaalt ...

In deze tijd,
waarin de Aarde kreunt
onder 't blinde geweld haar aangedaan,
en desondanks getuigt van de veerkracht van 't Leven
dat zich steeds hernieuwt in haar...

Net nu in deze tijd
klinkt de Roep van de Christusgeest indringend.
Dichterbij dan vermoedt is Hij aanwezig,
Zijn trilling voelbaar,
Zijn geest hoorbaar als een fluister in het hart...

Wees dan Stil en vat moed,
want hoe dan ook zal Liefde overwinnen.
Wanneer alles zal zijn uitgespeeld
en 't schaduwdoek zal vallen
in mens en op d' aarde,
zal Hij krachtvol weer herrijzen ,
als nieuwe Zon aan 't firmament...

Kom ... en herinner je,
de grondeloze Grond
waaruit je viel
je wortels en geboorterecht,
't beginsel van 't Bestaan .
Herinner je 't schaduwloze Licht,
als Bron van warmte in je hart...

Zie dan 't gebrek waaraan je lijdt,
de zware ketens die je binden,
de tralies van je mentale gevangenis,
de opgetrokken muren van angst en pijn .
Gevangen in een trechter is 't bewustzijn,
verworden tot een veel te grove mensenjas ...

Kijk dan naar wat buiten is,
herken de macht van 't wentelende Rad ,
en herken wat jou sinds lang belast:
hoe stilaan je vergat
dat 't ware bestaansveld Liefde is,
en nog steeds op jou wacht...

Herinner je weer
haar fijne klank en heldere kleur,
Haar tinteling en sprankel,
't stralende Licht, haar kracht...
Herken in haar opnieuw
't ware Wezen van je ziel...

Dat dan gewekt mag worden,
't innerlijke kind in de grot van je hart.
Dat een diep heimwee jou mag leiden
naar Thuis en je Schat.
En wanneer 't dan aardedonker wordt,
en twijfel jou verlamt
dat je dan gesterkt mag worden,
door die geheime en verborgen kracht ...

Zie nu hoe de einder wenkt,
hoe 't nieuwe Land verrijst
in 't priemend Ochtendlicht.
Kom dan en wees niet bang,
Maar zoek de ster die schittert in de nacht,
zij is de lamp op jouw Pad
dat oplicht bij elke stap....

**Ga dan maar , kijk niet om...
en bovenal 'hou vol' !**

<https://youtu.be/4mBJlbQHthy>

*‘Maria, jij begenadigde,
die ik in alle hemelse mysteriën heb ingewijd,
spreek openlijk, want jouw bewustzijn is meer dan dat van al je broeders
gericht op het Koninkrijk der Hemelen.’*

*“Toen nu Maria uitgesproken was, zei hij: Goed gesproken, Maria.
Jij bent begenadigd boven alle vrouwen op aarde
omdat jij de volheid der volheid en de voleinding der voleinding zal zijn.”*

Uit de Pistis Sophia

*“Hij bemint me, dacht ik, en niet om mijn schoonheid,
niet om mijn jeugd, niet om mijn rijkdom. Hij bemint
mijn armoede, mijn gebrek, mijn nood. En hij alleen
zag die. Hij alleen zag het arme zieke dier, dat in mij
woont en dat Plato de ziel noemt en dat naar goedheid
hunkert, als een hongerige hond naar brood. (...)
Maar ik kon zijn ogen niet vergeten. Zelfs in mijn
dromen staarden ze me aan, dóórdringend tot in de
verste en meest verlaten schuilhoeken van mijn leven.
Ze zagen het onbezorgde en zorgeloze kind dat ik
geweest was. En ze zagen de vrouw die ik werd, kort
daarna.” (...)*

Uit het Hooglied van Maria Magdalena

Door deze ontmoeting met Jezus, die als balsem was voor haar ziel, ontstond spontaan dienstbaarheid aan deze meester. Die dienstbaarheid is volkomen toewijding, in de Bhagavad Gita 'bhakti-yoga' genoemd. De geestelijke liefde sprong open als een roos des harten, die zich boog naar de Christuskracht die van Jezus uitging, een kracht die zij meteen herkende. Heel haar leven veranderde.

De 'zondige' vrouw werd een zuivere, verlichte ziel. In wezen was Maria Magdalena, gewond tot in haar ziel, op zoek naar de zin van het bestaan, naar de diepere betekenis van haar geloof.

Een geloof, dat slechts uit wachten, afwachten, uit geduld en angst, uit vrees en verwachting bestond', een geloof dat haar als dwaas en zinloos voorkwam. Bij Jezus, in wie ze de verlosser, de langverwachte Messias herkende, vond ze de ware liefde, die haar verankerde in de kracht van het Ene.

***

Van zondares naar Sophia

Zoals de Farizeeër Zacheüs door de ontmoeting met Jezus de helft van zijn bezit aan de armen weggaf en aan Jezus beloofde dat als hij iemand iets zou hebben afgeperst, hij het viervoudig zou vergoeden (zie p. 50), zo verkocht Maria Magdalena haar bezit ten gunste van de armen.

Zij transformeerde van een 'zondige' vrouw tot de ,

gezellin van Jezus. Als geen ander kon zij het mysterie van de 'zonde' doorgronden. Omdat zij de mysteriën van het licht via Jezus had ontvangen was zij in staat om de leer der bevrijding, door Jezus gesluierd toegelicht in de Pistis Sophia, te begrijpen en aan anderen te onderrichten.

Tussen haar en Jezus was een geestelijke relatie, die voor verkeerde interpretaties, sensatie en laster heeft gezorgd. Pas door Maria Magdalena in haar essentie te begrijpen, begrijpen we ook de geestelijke liefde tussen haar en Jezus. In het gnosticisme wordt ze gezien als een verlichte apostel en als de Sophia, de spirituele gezellin van Jezus. In die hoedanigheid is ze tevens de anima, die de animus completeert tot de volledige Anthropos, de ware Mens, de Mensenzoon. Ze is het prototype van de uit de volkomenheid van de Heilige Geest gevallen ziel, die in de materie verdwaalde en sindsdien in onvolkomenheid leeft, tot ze tot bevrijding komt en in de volkomenheid (pleroma) terugkeert.

Slechts door gnosis kan de ziel bevrijd worden uit de kluisters der materie, die beheerst wordt door de kracht der archonten. Gnosis brengt de Sophia, die vóór haar val handelde vanuit innerlijke wijsheid (sophia) en vertrouwen (pistis), weer terug naar de bron van het leven, de 'Heilige Geest', die al wat is doorademt, waardoor de onvolkomenheid wordt opgeheven. De Sophia, die door de val uit het pleroma en de daaropvolgende identificatie met de stof onvruchtbaar was geworden, werd weer vruchtbaar door hereniging met de Vader.

Ieder mens is als een Maria Magdalena, een Sophia, die de herinnering aan het ware thuis, de eenheid kwijtraakte en zich onderdompelde in de veelheid van de stof. Alleen door eenwording met de innerlijke christos (de Zoon) kan de mens thuishomen om de kus van volmaakte liefde van de Vader te ontvangen. In Maria Magdalena vinden we een voorbeeld hoe dit proces verloopt.

*Sophia, die 'de onvruchtbare' wordt genoemd,
is de moeder [van de] engelen.*

*En de gezellin van de [Zoon is Maria] Magdalena].
Evangelie volgens Filippus, paragraaf 55*

De eenwording met de innerlijke christos (bij Maria Magdalena door de ontmoeting met Jezus) is symbool van de ziel die de bruid wordt van de Christus, de bruidegom. Deze geestelijke verbintenis brengt de ziel van veelheid tot eenheid, van duisternis tot licht, van onwetendheid tot wijsheid, van vertwijfeling tot vertrouwen.

Daarom eindigt onze Lucas-tekst met de woorden:

*"En hij zei tegen de vrouw:
Je vertrouwen [pistis] heeft je gered.
Ga in vrede."*

Maria Magdalena pleegde 'overspel' met de wereld. Ze verloor zichzelf in de veelheid der dingen en trachtte daarin het geluk te vinden, maar haar ziel bleef onbevredigd, vertwijfeld en dodelijk bedroefd. Door de ontmoeting met Jezus wordt ze bevrijd van haar 'zonden', komt ze los van alle dualiteit realiseert ze het Zelf, het Al, wordt ze de bruid van de Christus, moeder en dochter van het Al, het eeuwige Zelf.

Wederom zeg ik u: Ik en mijn bruid zijn één, evenals Maria Magdalena, die Ik verkozen en geheiligd heb in mijzelf als een voorbeeld, één is met mij. Ik en mijn Kerk [ecclesia] zijn één. En de Kerk is de keur der mensheid tot verlossing van allen. De Kerk van de eerstgeborene is de Maria van God. Zo spreekt de Eeuwige. Zij is mijn moeder en zij heeft mij van den beginne ontvangen en baarde mij als haar Zoon, in iedere eeuwen hemelstreek. Zij is mijn bruid, eeuwig één in heilige verbintenis met mij, haar gade. Zij is mijn dochter, want zij is eeuwig uitgegaan en voortgekomen uit mij, haar Vader, en verheugt zich in mij.

Het Evangelie van de Heilige Twaalven

Het woordje 'kerk' dient hier opgevat te worden als christengemeenschap. In de Griekse grondtekst van het Nieuwe Testament is regelmatig sprake van ekklesia (ecclesia of 'gemeente der christenen). De rooms-katholieke Kerk veruiterlijkte dit begrip en riep zichzelf uit tot 'de enige ware Kerk', de bruid van Christus. In de mystiek wordt het begrip ecclesia vaak gebruikt voor de ziel als de bruid van de Christus, gebaseerd op teksten uit het Hooglied.

De spirituele betekenis van de zalving van Jezus door Maria Magdalena symboliseert het hiéros gamos ('heilig huwelijk'), het geestelijk huwelijk tussen 'bruid' en 'bruidegom'. Auteurs die op zoek zijn naar de wereldse koninklijke bloedlijnen van Maria Magdalena en Jezus besteden hier nauwelijks of geen aandacht aan.

***

Zalving van Jezus door Maria Magdalena

In het huis van Simon de melaatse in Bethanië zalft Maria Magdalena het hoofd van Jezus, nadat ze haar albasten flesje met zeer kostbare nardus olie gebroken

heeft en over zijn hoofd heeft leeggegeven. Dit tot ergernis van de aanwezigen, die dat verkwisting van geld vonden, dat beter aan de armen gegeven kon worden. Maar Jezus zei:

'Laat haar. Waarom vallen jullie haar lastig? Ze heeft een goed werk aan mij verricht. Want de armen heb je altijd bij je, en je kunt hun goed doen, wanneer je maar wilt, maar mij heb je niet altijd bij je. Zij heeft gedaan wat ze kon. Bij voorbaat heeft ze mijn lichaam gezalfd ter voorbereiding van de begrafenis. Voorwaar, ik zeg jullie: waar ook ter wereld de blijde boodschap verkondigd wordt, daar zal ook ter herinnering aan haar verteld worden wat zij gedaan heeft.'

(...)

Door het hoofd van Jezus te zalven in aanwezigheid van de leerlingen manifesteerde Maria Magdalena de eenheid met Jezus. De zalving op dit cruciale moment (vlak voor Jezus' dood en begrafenis) symboliseert vooral de opstanding van de innerlijke christos uit de kluisters van deze wereld, de opstanding van de ziel uit de dood.

De vloeibare mirre die Maria Magdalena over het hoofd van Jezus uitgoot, is vooral een uitdrukking van de geestelijke liefde voor haar meester, die weldra zou sterven, begraven zou worden én zou opstaan uit de dood. Voor haar was de heilige zalfolie zeer kostbaar. Niet vanwege de prijs, waar de leerlingen en met name Judas over vielen, maar vanwege de geestelijke rijkdom die de Christus over de aarde had laten vloeien. De vloeibare mirre was een manifestatie van die rijkdom, waarvan op dit ultieme en ontroerende moment dat de Christus nog in hun midden was iedere aanwezige die ervoor openstond deelgenoot was.

Geestelijke liefde is wijn en balsem.

*Allen die ermee gezalfd worden genieten ervan.
Ook zij die zich van hen afzijdig houden genieten ervan zolang de gezalfden dicht bij hen zijn.
Als de gezalfden zich van hen verwijderen en weggaan blijven de niet-gezalfden, die zich afzijdig hielden, in hun kwade geur.*

Evangelie volgens Filippus, paragraaf 111

De zalving symboliseerde tegelijkertijd het innerlijk weten van Maria Magdalena dat de dood niet het einde is, dat haar geliefde meester het grote meesterstuk van zijn leer nog zou tonen door op te staan uit de dood in een 'verheerlijkt lichaam', een lichtlichaam, dat zich kon aanpassen aan aardse condities. Ieder mens die de leringen van Jezus innerlijk verstaat én toepast kan dit meesterstuk realiseren (zie p. 214-217). Door dit in zichzelf als prototype te concretiseren, verheft Jezus zich boven iedere wereldse bloedlijn, boven iedere aanspraak op wereldlijk koningschap of wereldlijke macht.

*'Mijn koningschap is niet van deze wereld.
Als mijn koningschap van deze wereld was,
zouden mijn dienaren er wel voor gestreden hebben
dat ik niet aan de Joden werd overgeleverd,'*
antwoordt hij duidelijk aan Pilatus (Iohannes 18:36).

Zeker, hij was een koning, maar zijn komst op aarde was bedoeld om 'te getuigen van de waarheid (Iohannes 18:37). Die waarheid bestond uit zijn leer, zijn daden, zijn liefde, zijn barmhartigheid, zijn opoffering voor de mens, die door de archonten tot slaaf gemaakt is en net zolang onder deze slavernij ge bukt gaat tot hij door toepassing van de leer van bevrijding ervan loskomt.

'Wie de waarheid doet, komt tot het licht.' (Iohannes 3:21) *'(...) en de waarheid zal jullie vrijmaken'* (Iohannes 8:31)

De mirre die Maria Magdalena voor de zalving gebruikte, was niet alleen kostbaar in financiële zin, maar voor haar vooral in geestelijke zin omdat ze, volgens Het Evangelie van de Heilige Twaalven, de mirre van Jezus zelf gekregen zou hebben. Jezus had kennelijk voorzien dat Maria Magdalena met deze mirre zijn lichaam zou zalven ter voorbereiding van zijn dood en begrafenis.

En toen hij [Jezus] uit de woestijn terugkeerde, bereidden zijn ouders hem op dezelfde dag een feest, en

zij gaven hem de geschenken, die de Magiërs [hoge ingewijden] hem als klein kind gegeven hadden.

“En Maria zei: 'Deze dingen hebben wij voor deze dag bewaard,' en zij gaf hem het goud en de wierook en de mirre. En hij nam de wierook, maar het goud gaf hij aan zijn ouders voor de armen en van de mirre gaf hij aan Maria, die Magdalena wordt genoemd.”

Mirre symboliseert meesterschap over de dood, goud de weerspiegeling van het onvergankelijke licht en wierook de kracht van de geest. Maria Magdalena was volledig ingewijd in de mysteriën van leven en dood. Door de ontmoeting met Jezus, de Christus, die haar verhief tot de 'vruchtbare Sophia', werd ze geestelijk herboren en werd daardoor zelf ook een gezalfde, een christos, wat voortaan iedere ziel is die dit geestelijk geboorteprocess heeft doorgemaakt.

*Door de Heilige Geest zijn we wedergeboren,
maar door de Christus zijn we verwekt.
In beiden zijn we gezalfd in de Geest.
Toen we waren wedergeboren,
waren we één..
Evangelie volgens Filippus, paragraaf 74*

Paragrafen uit het boek
'Het Huis op de Rots gebouwd'
Marcel Messing

“Iedereen tot wie ik spreek, draagt binnenin hem het Goddelijk vuur, maar het is gedooft en ligt verborgen. De wil is getoomd door de begeerte van het vlees en kan daarom niet de ethers van dit vuur laten vibreren tot het tot een lichtend schijnsel wordt. Kijk daarom naar jouw ziel en zie, is het licht binnen in jou niet net zo donker als de nacht?

Geen andere adem dan de Heilige Adem kan jouw levensvonk doen aanwakkeren tot een levend vuur en die laten schijnen.

De Heilige Adem kan de ethers van het vuur alleen sneller doen vibreren in harten die puur en vol liefde zijn.

Luister daarom goed, maak jouw hart rein, laat de Heilige Adem binnen en dan zullen jullie lichamen vol van licht gaan stralen en als een stad die boven op een heuvel staat, zal jouw licht tot heel ver weg zichtbaar worden en op die manier het pad voor anderen kunnen verlichten.” Jezus

Uit De nieuwe Roep / Thenewcall

We bevinden ons in de adventstijd en naderen opnieuw het kerstgebeuren.

Het heeft vrijwel geen zin om in deze tijd van natuurverguizing en menselijke ontwaarding te spreken over het licht dat het duister verzwelgt.

Eeuwen wordt er met de kerstdagen over het licht gesproken, over alle schone beloften en over het kindje in de kribbe dat sprakeloos van onmacht toeziet.

Men kan de opmars van duisternis niet tegenhouden met schone woorden alleen, noch kan men daardoor iets veranderen.

Het gaat inderdaad om het vasten, het vasten van het onheilige en het tot zich nemen van het heilige, hetgeen ook altijd de opzet van alle soorten van vasten is geweest. Vasten is een "must" indien we teveel van iets tot ons hebben genomen en een "teveel" van onverschillig wat, is altijd verkeerd.

Het gaat om het evenwicht. Evenwicht is de wet die de natuur in stand houdt, maar die ook het menselijke organisme en de menselijke psyche levensvatbaar houdt. Doordat we het gehele jaar een "teveel" aan schadelijke dingen tot ons nemen, gaan we met kerstmis op de vastentoer, religieus gezien, hoewel de eetfestijnen dan dikwijls hoogtij vieren.

De bedoeling van kerst, afgezien van de kerkelijke sentimenten, is altijd geweest een heilig vasten, een bezinning dus voor de ziel. Hetgeen in onze dagen een echo is geworden van vroegere tijden.

Als men het lichaam overlaadt met spijsen, kan de ziel niet vasten; als men het menselijke wezen overlaadt met glitter-amusement, kan de ziel niet vasten.

Doch de ziel vast evenmin bij kerstmis-sentiment, want in zulk een ogenblik worden slechts het heimwee en de emoties gevoed.

Het heilige vasten is geen sporadisch gegeven, het is een therapie die de ziel doorlopend en vrijwel dagelijks moet volgen wil zij levend blijven.

Als de ziel vast wordt zij gevoelig voor geestelijke ingevingen. Je vast zodra je je onthoudt van minderwaardige gedachten, minderwaardige gevoelens en minderwaardig voedsel, voedsel dat met dood en vernietiging te maken heeft. Dit is dus niet alleen een voorwaarde met kerstmis.

Hedendaagse kerst is een tijd van klatergoud en bedekt leed. Hierdoor zal geen enkele ziel worden gevoed, integendeel. Er zijn nauwelijks stemmen die zich hier tegen verzetten, het zijn slechts de enkelingen die zich terugtrekken in hun eigen sfeer, hun eigen bezinning. De wereld zal niet worden gered door Kerst, geen enkele groep, noch volk kan er door worden gered, we worden slechts overspoeld door de wens van de massa en de massa wil voldoening, in alle opzichten. Of zij wil worden voldaan in haar emoties.

Onderdrukte emoties kunnen nu in volle glorie opbloeien, want dat staat goed en dat lijkt religieus.

Het heilige vasten der ziel is - zoals met alles wat de ziel aangaat - een gebeurtenis in de schaduw van de glitter. Het is de eenling die dit volbrengt, en het zijn de eenlingen die hierdoor worden gevoed en opgeladen; maar dit deden zij doorlopend want kerstmis is voor hen geen bijzondere gebeurtenis, dan dat het licht van de zon opnieuw gaat toenemen. Maar dat is een gebeurtenis die de aardse mens met vreugde vervult, want de aarde is het kind van deze zon, de mens is een kind van andere zonnen, die edeler zijn dan de aardse zon.

De adventstijd is een tijd van voorbereiding. zo leert men, maar een voorbereiding waarop? Op de terugkomst van zonnekracht? Op de historie van Jezus? Op goede voornemens in het nieuwe jaar?

Vorbereiden kan eindeloos volgehouden worden, maar de zich voltrekkende daad is eenmalig. Eenmalig omdat hij voorbereiding overbodig maakt.

De tijd van de voorbereidingen is reeds lang voorbijgegaan, wij bevinden ons in de daad-periode en deze beslist. Het zijn de daden die een vernietiging versnellen, waartegen de goede voornemens en de goede voorbereidingen in het niet vallen.

Iedereen weet het, en iedereen steekt zijn kop in het zand, vooral met Kerst.

Want het woord "vernietiging" klinkt zo naar met Kerst en je moet de mensen niet storen in hun sentimenten en religieuze gezangen.

Niemand houdt ervan gestoord te worden op het moment dat zijn emoties de boventoon krijgen. Wij schamen ons immers voor de zachtere gevoelens. Maar we schamen ons zelden voor de vernietigende kracht die we te pas en te onpas tentoonspreiden.

Kerst is het feest van kaarslicht en kaarslicht is een licht dat het hart raakt. Kaarslicht opent het hart en de toenemende vraag naar kaarsen bewijst dat de mensheid haar hart zoekt, haar verloren gevoelens, haar verloren intuïtieve weten.

Het heilige vasten van de ziel is niets anders dan een intense uiterlijke en innerlijke meditatie, zonder hiervoor instructies te krijgen. Een vastenmeditatie die spontaan opwelt.

Goede zielen houden zich ver van onrein voedsel, aldus is hun lichamelijke vasten een doorlopend vasten, hetgeen het heilige vasten bevordert.

Dit heilige vasten ligt slechts een stap van dit doorlopende vasten verwijderd. Het kost geen inspanning. Men hoeft er dus niet toe aangezet te worden; zieke mensen moeten worden geforceerd om anders te eten, te vasten, zich te ontzien.

Verstandige gezonde mensen hebben daaraan geen behoefte. En zo is het ook in de spiritualiteit. Dat wat logisch, vanzelfsprekend is, behoeft geen stimulans.

Kerstmis is voor velen een stimulans, omdat zij behoefte hebben aan een herstel, of een reprimande. Is het u nooit opgevallen dat velen zich verheugen op een reprimande, op een vermanend woord, of op straf. Het is de slaafse mens die de autoriteit behoeft. Hij kan zichzelf niet in de hand houden, hij is dus niet werkelijk autonoom. Het overgrote deel der mensen is zo. Vandaar dat vermanende predikers, dominees, pastoors, sekteleiders zo'n succes hebben; zij zijn de vermanende ouder waarop het kind bouwt. Autonoom zijn wil zeggen, dat je je ritme in evenwicht houdt, dat je dus een licht-duister balans hebt, die je organisme, zowel als je ziel ten goede komt.

De donkere dagen voor kerst in de natuur bewijzen ons dat er een inkeermoment is die de natuur nodig heeft om krachten te verzamelen voor de sterkere zonnekraft, de zomer-overdaad van licht. Want niet alleen heeft men kracht nodig om het duister door te komen, dit is ook zo met het licht.

Iemand die doorlopend in de aandacht, in de publieke belangstelling, in de opmerkzaamheid van de mensen staat, moet veel innerlijke kracht bezitten om hieraan niet ten onder te gaan.

Er zijn mensen die aan duisternis ten gronde gaan en er zijn mensen die aan licht kapot gaan.

Zo is het met de dieren en zo is het met de planten.

Ieder heeft zijn eigen ritme, maar een teveel aan licht dan wel aan duister kan catastrofale gevolgen hebben, indien men niet aan de wet van het heilige vasten beantwoordt.

De mens doet geen winterslaap zoals sommige dieren, maar hij maakt wel een winter door met alle consequenties daaraan verbonden, een winter waarin het duister sterker is dan het licht, vooral in de adventstijd. En dit natuurlijke voorbeeld zou voor ons een vingerwijzing moeten zijn: het is de tijd van rust en inkeer, de tijd van concentratie van innerlijke kracht.

De nacht is altijd een tijd voor het verzamelen van de krachten. Daarom zijn in deze adventstijd de nachten langer. Wie stoort zich daaraan?

We hebben elektrisch licht en T V, we hebben de gezellige kerst-inkopentijd en de voorbereiding voor de skivakanties.

Wat zal ons de nacht storen?

Doen we niet alles om die duisternis te verlichten of te verdrijven? Omdat we bang zijn voor inkeer en stilte. Omdat we bang zijn voor het openbreken van het hart.

Iemand kan zich het beste innerlijk voeden bij stilte en kaarslicht. Helpend daarbij zijn alle voorwerpen die een goede uitstraling hebben. En deze goede uitstraling kunt u zelf beoordelen: dat wat u prettig aandoet is goed voor u en dat wat u niet prettig aandoet moet u terzijde leggen, onverschillig de consequenties. Ledge voorwerpen kunnen opgeladen worden, deze storen nooit.

Vergeet echter niet dat uw beoordeling in overeenstemming is met uw innerlijk, het gelijke trekt altijd het gelijke aan. Daarom is generaliseren hier onmogelijk. Een oppervlakkige ziel voelt zich prettig bij oppervlakkige feesten en oppervlakkige voorwerpen. Hij zal ook nooit behoefte hebben aan een heilig vasten.

Het heilige vasten is voor de buitenaardsen, zij hebben een bezinning nodig of een 'oplading' om hun gevangen genomen innerlijke kracht te versterken. Dat wat aards is verheugt zich met het aardse of beweent het aardse, dat wat onaards is vraagt en zoekt méér. Voor hen is kerstmis een aards feest met aardse, wellicht leuke gebruiken, maar niet meer dan dat. Voor hen is het leed ter wille van dit aardse kerstfeest een doorn in het oog en een bewijs voor de domheid der menigten. Des te eenzamer zal deze onaardse eenling zich gevoelen, juist met kerst. Maar des te sterker zal hij zich verenigen met het heilige vasten, een roep naar de volheid van zijn verloren zon.

De innerlijke mens is gebonden aan zijn innerlijke seizoenen: hij kan noch doorlopend in een winter leven, met bezinning en vastentijden zoals monniken; noch kan hij doorlopend in een zomer leven, stralend en liefdevol voor alles om zich heen. Hij moet zijn innerlijke ritme op peil houden; deze innerlijke seizoenen kunnen zich slechts harmonisch aaneenvoegen indien er genoeg voedsel, innerlijke voeding, aanwezig is om de helende harmonie te steunen.

Zo is het immers ook met de lichamelijke mens! Dat wat je niet of slecht voedt, wordt ziek of sterft. Deze regel hebben we reeds te lang toegepast op de innerlijke mens. Vandaar de ontsparingen in ons Milieu en in de regels voor de bezinning en de ontlasting. Niemand staat stil bij de behoefte aan innerlijke voeding. En als we ons innerlijk voeden is het kort en te zelden. Bezinning bij kaarslicht voedt, het spreken met gelijken over ziele-onderwerpen voedt, mooie muziek voedt.

In de winter zouden we daar dus meer tijd voor moeten nemen. De kerst is het bewijs dat deze tijd op zijn culminatie staat en dus voorbijgaat.

Dan kunnen de goede voornemens komen: het begin

van het nieuwe jaar zullen we méér bezinning, méér innerlijk voedsel inlassen. Tot het voorjaar komt, met zijn oproep tot het bundelen van de krachten die we verzameld hebben, een bundeling om het licht tegemoet te treden: de zomer.

Niemand kan blijvend geven, indien hij innerlijk niets bezit. En voeden helpt niets, indien we de voeding laten verloren gaan. En dat doen we.

We zijn niet economisch genoeg, zoals de natuur economisch en gericht te werk gaat. We verspillen onnoemelijk veel kracht aan nutteloze zaken, zelfs aan onwaardige mensen. Onwaardige mensen zijn mensen die in werkelijkheid geen behoefte hebben aan ons voedsel, maar die wij hen willen opdringen, uit onze foutieve instelling om "goed te doen". Met kerstmis gaan velen weer *goed doen*.

Het gaat nooit om het goed doen, maar om het goed ZIJN. Een goed mens is ALTIJD goed, dus het "goed doen" is een vanzelfsprekende actie en geen opdringerige betweterigheid of een genoegdoening voor het eigen schuldcomplex. Een echt goed mens is een mens die begrijpt dat slechts innerlijke voeding mensen in leven houdt en dat alle andere methoden tijdelijke lapjes voor het bloeden zijn. Het is vanzelfsprekend dat de ene mens de andere helpt, daarover hoeft noch te worden gediscussieerd noch te worden gecollecteerd met alle fanfare er omheen. Als het overgrote deel der mensheid goed zou zijn, zouden maatschappij en wereld er anders uitzien. Dan zouden al het leed, het onnodige leed, en de onnodige natuurvervuiling er niet zijn.

Het is geen inspanning om te geven van je overtollige materiële bezittingen, maar het is een kunst en een goedheid om te geven van jezelf. Jezelf inzetten, jezelf wegcijferen, jezelf delen. Om dit te kunnen moet je die overbekende innerlijke kern bezitten, opdat je niet opgedeeld zult worden. Om die kern te versterken zijn er de lange winter nachten, spirituele bezinning, de dagen die korten, opdat jij in de stilte van de nacht jezelf kunt herscheppen. Want er blijft altijd de eeuwige vraag waaraan ieder mens moet beantwoorden: wat DOE je voor je gelijke?

Je gelijke is je werkelijke naaste.

Zij, die innerlijk voedsel broodnodig hebben.

En die erom vragen, je hints daarvoor geven.

Dat zijn de zoekenden en de hongerenden.

De gevers moeten het heilige vasten in ere houden, opdat zij doorlopend innerlijk voedsel kunnen ronddelen.

Kerstmis is een ouderwets feest, een feest uit de tijden dat de mens nog wist wat religio was, een feest uit de tijd dat de mens nog sterker verbonden was met de natuur en haar ademhaling, haar ritme begreep en er een voorbeeld aan nam. Het is het feest van de geestelijke maaltijd, waarvan al die moderne vreetfestijnen een wrang uitvloeisel zijn. De adventstijd is de tijd waarin de uiterlijke beslommeringen teruggedrongen worden, omdat de innerlijke maaltijd plaats kan vinden.

Het is nu advent, we moeten dus afstand gaan nemen van al de uiterlijkheid, opdat HET feest kan beginnen op het hoogtepunt waarin duister en licht elkaander ontmoeten.

De oude alchemische wet is: als het duister, het zwart, niet diep en vol genoeg is, zal het goud, het licht, onvolmaakt zijn. Zo is ook hier de regel: als de voorbereiding, de diepte van de bezinning niet intens genoeg is, zal ons licht, onze uitstraling ten dele en pover, tijdelijk en onvoldoende zijn. Laten we ons daarom bezinnen op de opdracht die elk wezen bezit: houdt het innerlijke ritme in stand, bouw aan harmonie en geef uit de volle schat uwer ziel.

Dat is de kerstopdracht en dit is de eeuwigdurende opdracht voor hen die vanuit de hemelen komen. Het Licht is neergedaald om te schijnen en niet om gevangen te blijven, noch om te vernietigen. Zoek uw licht en plaats het in de kandelaar van uw ziel, opdat dit licht het voedende duister verdiept en het vervuld met weten.

Want dit is de betekenis van het gezegde: het licht schijnt maar de duisternis heeft het niet gegrepen of niet geweten.

Moge uw duisternis dit Licht begroeten als de poortwachter die de deur opent, opdat de taak kan beginnen. Het Licht houdt het duister omvat en schijnt daar waar het nodig is.

Henk en Mia Leene

“Er zijn twee identiteiten voor ieder van ons zegt Osho, een Indiase goeroe en inspirator van een spirituele beweging. De eerste is je ware identiteit waar je mee geboren bent. Dat is je wezenlijke, goddelijke natuur. De tweede identiteit word je door de samenleving en het familiesysteem, min of meer opgelegd. Het is iets onechts, een masker. Daarmee houdt het systeem (familie en samenleving) je onder controle. Je dient je op een bepaalde manier te gedragen en dan zal het systeem je waarderen. Wanneer ze je niet waarderen, ben je verdrietig. Dat doet pijn. Zolang je vasthoudt aan dat verhaal van je tweede identiteit, weet je niet waar je aan toe bent, wie je bent. Je draait letterlijk in het rond en hebt het gevoel dat je niet uit de verf komt. Dat klopt ook. Zolang je je tweede identiteit niet loslaat, zul je nooit in staat zijn aan je ware identiteit toe te komen. Doordat je aan je verhaal verslaafd bent, kun je je ware identiteit niet zien. Je blijft afhankelijk van de goedkeuring van het systeem. Er komt een moment in je leven dat je ego diep geraakt wordt. Een heel diepe put, een enorme afgrond. Niets of niemand kan je dan nog helpen. Je weet niet wie je bent. Je weet niet waar je naartoe gaat. Alles lijkt zinloos. Je lijkt een strontvlieg te zijn op een mesthoop, zoals Osho dat zo mooi kan zeggen. Je bent verbijsterd, er is totale chaos. Dat is beangstigend.

Maar zo moet het gaan. Een mens moet door die chaos en verbijstering heen om bij zijn ware identiteit te komen. Als je moed hebt, is die chaosperiode kort. Als je bang bent en weer op het ego terugvalt en dat opnieuw in orde gaat brengen, kan de periode heel erg lang zijn. Dus juich de verbijstering, de chaos en de tunnel toe. Het is het pad naar bevrijding. Een mens moet moedig zijn, moet risico's durven nemen. Dat betekent een stap zetten in het onbekende. Een tijdlang heb je een draaiend gevoel. Maar als je moedig bent en niet achteruitdeinst, dan is er die ware identiteit in je innerlijk die je al vele levens met je meedraagt. Dat is je ziel. Wanneer je je ware identiteit eenmaal ontdekt, verandert alles. Alles kalmeert, het jachtige zoeken en je vastklampen aan van alles en iedereen is voorbij. Alles wordt samenhang en niet langer chaos. Er komt een nieuwe orde maar niet die van de samenleving. Het is de ware orde van het bestaan. Het is een grote bevrijding. Osho noemt dat het verschil tussen een nepbloem en een echte bloem. Het ego is nep, je bent er tevreden mee. Het geeft gemak. Het is blijvend; niet eeuwig maar blijvend. De echte bloem is eeuwig maar niet blijvend. Hij is niet blijvend qua vorm, zoals de kunstbloem blijvend is qua vorm. De eeuwige sterft en wordt keer op keer geboren. Hij verandert van gedaante, van vorm. Dus is hij altijd vers. Hij laat de oude gedaante achter zich. Hij gaat een nieuwe gedaante binnen.

Die onzichtbare continuïteit is het goddelijke. Als je kunt kijken, zie je voorbij de vorm de continuïteit. Dan is dit hetzelfde individu in een andere gedaante. Het ego is als de kunstbloem, en ziet er blijvend uit. De eeuwigheid beweegt door verandering heen. De eeuwigheid staat in een voortdurende verandering. Tijdens de contemplatie gaan we zien. We zien de continuïteit achter de verandering. De eeuwigheid in de beweging. Dan ervaren we dat er geen dood is, alleen overgang ...”

[Miek Pot]

Alle soorten van verward gedrag,
alle struikelen en vallen,
alle scheuren en tranen
-alle manieren waarop je jezelf lossnijdt van je verbinding,
waarmee je het patroon doorbreekt -
kunnen en zullen geheeld worden.
Vroeg of laat zal de dwaling van je afvallen,
zal leegte je dwalingen omarmen,
Zal je botsend ritme terugkeren naar het oerritme.
Maar je staat van zijn vindt geen heling
als je jezelf losmaakt van de Bron van alle ritme
-het inademen, het uitademen
van alle lucht, wind en atmosfeer,
gezien en ongezien -
de heilige Adem.

Douglas-Klotz, vertaling van Mattheüs 12:31.

Uit 'Het Huis op de Rots gebouwd'
Marcel Messing

**De leerling op het pad
die tot aanschouwen komt,
aanvaardt zijn reis door de woestijn.
Het dialectische leven
verliest alle kleur voor hem.
Hij ziet het zoals het is,
en hij aanvaardt het zoals het is.**

Jan van Rijkenborgh

www.spiritueleleeskring.nl

Wanneer 't Niets tot iets wordt
en 't Leven bruist in 't hart en op de lippen....

Wanneer 't Woord
zijn weg vindt naar de ander
en in tedere omhelzing zijn Gelijke ontmoet,
zijn spreker en toehoorder verdwenen
en valt het denken stil...

Vol van ledigheid
of dronken van aanwezigheid
verstommen alle vragen
en rest slechts Stille...

God openbaart hierin Zichzelf...

(M)cirkelpunt

Kerstwens

In het kleine schuilt het Grote en wat Boven is wordt beneden. Dit is het Mysterie dat gemanifesteerd wordt in het proces dat leidt tot de opstanding van de ware Mens.

En altijd is en was er de mogelijkheid om dit Zelf te verwerklijken door het bewandelen van de 'weg der sterren', door het volbrengen van het 'endura' of het sterven voor het sterven en dit dmv de Gnosis.

Niet wij zoeken de Bron, maar de Bron zoekt ons opdat Zij in en door ons tot Stroom kan worden...
Laat dan de Geboorte zijn...want in de Zoon wordt de Vader/Moeder Herkend.

Nu en vooral nu is de Roep heel krachtig en staan we op de drempel van een Nieuwe Dagenraad.
De verloren Zoon zal pas huiswaarts keren wanneer hij zich opnieuw bewust geworden is van zijn Vaders aanwezigheid. Die ommekeer impliceert de juiste richting. Ook indien er storm opsteekt of een dikke mist zijn stap vertraagt, kan hij blindelings vertrouwen op het innerlijke kompas dat feilloos de richting aanwijst.

Voel dan die Kracht die vibreert in jouw en ieders hart dat verbonden is met de Bron; dat haar Licht mag stralen in je hart, het 'beroeren' en verwarmen mag, opdat Liefde haar 'weg' kan vinden in deze koude en kille wereld en zichtbaar mag worden in het volbrengen van je opdracht.

Dat dit Christuslicht mag 'opvlammen' tot een groot vuur, verbrandend al wat 'onwaar' is, opdat we in dit Licht elkaar mogen ontmoeten ...

Van harte een gezegende Kerst !

©(M)cirkelpunt

De weg van Tao

Wie de weg tot Tao gaat, verbindt zich, evenals Tao, met alle tienduizend dingen in zowel hun yin- als hun yang-aspect. Hij leert niet alleen lief te hebben wat hem aanstaat, maar ook dat wat afschuw in hem oproept.

Dit vraagt van hem te durven afdalen tot het donkere, het verafschuwde, het lage. Daarvoor hoeft hij niet ver te gaan want deze donkere kant vindt hij allereerst in zichzelf, in de schaduwen van zijn eigen persoonlijkheid. Het vrijwillig afdalen in de eigen verborgen diepten wordt door ons misschien eerder gezien als een onaangename beproeving, dan als een kostbare schat. Beide zienswijzen zijn waar.

Vergezeld door de liefde-energie van de Teh daalt de dienaar van Tao af in de benauwde ruimte van zijn innerlijk. Daar wordt hij geconfronteerd met al wat hem in het verborgene drijft. Die ruimte gaat hij openbreken, het oude wordt nu afgebroken opdat het nieuwe ervoor in de plaats kan komen. Net zoals er in een huis een muur wordt uitgebroken. Er ontstaat aanvankelijk een enorme puinhoop. Wie deze ziet vraagt zich wanhopig af of dit ooit nog goed kan komen. Wanneer het karwei eenmaal klaar is kijkt hij met grote voldoening naar de enorme ruimte en naar het weidse uitzicht en herkent de oude kamer niet meer.

De liefde van de Teh schenkt de leerling op de koninklijke weg zowel de moed om af te dalen in zijn meest duistere gebieden, als de kracht om niet weg te lopen voor wat hij daar aantreft.

De leerling die 'de schande van het rijk' op zich neemt, komt oog in oog te staan met zijn meest verborgen wensen en begeerten; hij ziet zichzelf als ware hij naakt.

Afdalen in de eigen diepte maakt nederig. Laozi zegt dat wie de weg tot de eigen donkerte gaat, de innerlijke kwaliteiten bezit om koning te kunnen zijn. Geen uiterlijke koning, maar een koning van het innerlijk. Hij heeft immers in nederigheid en compassie zijn hele rijk bezocht, van de hoogste bergen tot de diepste dalen. Door de liefdekracht van Teh hebben zich in hem het goed en het kwaad, het wit en het zwart, omgezet in een diep mededogen met zowel zichzelf, als met het bestaande.

Wat hier beschreven wordt raakt aan het meest moeilijke waar een mens voor geplaatst kan worden, want het druist tegen zijn **natuur in om wanneer hij iets 'hoog' wil bereiken, af te dalen tot het meest 'lage'.** Ook de eigen duisternis onder ogen durven zien hoort bij wu wei en is mogelijk door de werking van de Teh.

Door zijn afdaling in de diepte ondergaat de leerling een immense loutering in het liefdesvuur van Teh, die zijn

hele wezen vernieuwt en heelt. Daarbij omhult en beschermt de liefde van Teh hem. Hij krijgt nooit meer te dragen dat hij aankan. Al voortgaande weet hij zich meer en meer verbonden met al het bestaande, zowel het

positieve als het negatieve, maar hij is er niet meer aan gebonden. Hij is innerlijk bevrijd, terwijl hij uiterlijk gewoon doorgaat met zijn leven en werken. Evenals met alles op de weg is ook dit een langdurig proces...

Contact:

am.cirkelpunt@gmail.com

Uit Hart voor Tao/ Elly Nooyen